

משרד ראש הממשלה

ישיבה של צוות בחינת מיסוי רווחים ממשאבי טבע

יום ראשון, ה' חשוון תשע"ו, 18.10.2015, שעה 19:30

נוכחים

אלי גרונר – חבר ועדת הארבעה, מנכ"ל משרד ראש הממשלה
אמיר ברקן – משרד ראש הממשלה
אורן כהן – משרד ראש הממשלה
גילי מן – משרד ראש הממשלה
אבנר סעדון – משרד ראש הממשלה
ערן יעקב – משנה למנהל רשות המיסים
רחל גדסי – רשות המיסים
רויטל רז – רשות המיסים
אודי אדירי – משרד האוצר
עדי חכמון – משרד האוצר
נורדן שלאבנה – משרד האוצר
ירון גולן – משרד האוצר
לירון נעים – משרד המשפטים
ספי זינגר – משרד המשפטים
עמית לנג – משרד הכלכלה
דני טל – משרד הכלכלה
שמעון כהן – משרד התשתיות הלאומיות, האנרגיה והמים
שארבל שחאדה – משרד התשתיות הלאומיות, האנרגיה והמים
פרופ' איתמר גרוטו – ראש שירותי בריאות הציבור, משרד הבריאות
אביגדור יצחקי – ראש המטה הדיור, יושב ראש המועצה הארצית לתכנון ובנייה
בינת שוורץ – ראש מינהל התכנון והבנייה
ד"ר לבנה קורדובה-ביז'נר – המשרד להגנת הסביבה
גלית כהן – המשרד להגנת הסביבה

רשמה: תמר שפנייר

אלי גרונר:

שלום לכולם. אני רוצה לתת לכם הקדמה קצרה, שתבינו למה אנחנו פה ומה אנחנו רוצים מכם.

היתה פה ועדת ששינסקי 2 שדנה על מיסוי של משאבי טבע של מדינת ישראל חלק מהנוכחים פה היו נוכחים בוועדת הזאת; הגיעו למסקנות אחרי שיסבו שנה ומשהו. חברת כימיקלים לישראל הגיעה ואמרה: כל זה טוב ויפה, אבל אם אתם תאמצו את ששינסקי כפי שזה עכשיו, אנחנו מפסיקים להשקיע בנגב. מדובר באלפי מקומות עבודה, עשרות אלפים בעקיפין, זה משמעותי. אולי בטעות, אבל אולי לא, אנחנו מתייחסים לאמירות האלה ברצינות, אנחנו רוצים לעבוד בשותפות עם סקטור הפרטי. אבל בד בבד אנחנו לא רוצים להתחיל להפוך עבודה של אנשים רציניים שעבדו מאוד הרבה זמן. לכן רצינו להרחיב את היריעה ולראות מה אנחנו צריכים לעשות כדי קודם כל לקבל את המיסוי הראוי לאזרחי מדינת ישראל. וב', מה אנחנו צריכים לעשות כדי להבטיח שהגוף זה ימשיך להשקיע בנגב וימשיך להעסיק אלפי עובדים. ואז עלה כל הנושא של שדה בריר. אבל אבנר, אני אתן לך להיכנס לכל הרקע פה.

אבנר סעדון:

אחת המשימות שהשרים הטילו עלינו היתה לבחון את סוגיית עתודות הפוספטים בשים לב לעתודות שנשארו באזור רותם. הנושא של שדה בריר, עתודות הפוספטים, מלווה אותי לפחות 6-7 שנים אבל במשך 15-20 שנה יש דיונים ועדיין לא הגיעו להכרעה. הדיון הזה אינו תחליף לדיון במועצה הארצית בשום צורה, אנחנו לא קובעים את עמדת הממשלה, לא ממליצים פה על עמדת הממשלה, בדיון כל אחד יכול לומר מה שהוא רוצה על מסמך המדיניות. מה שאנחנו מבקשים מאביגדור יצחקי – שהוא יעלה את הנושא לדיון והצבעה במועצה הארצית, וזה צריך להיות במהלך חודש נובמבר, כלומר במועצה הקרובה.

אמיר ברקן:

ברקע יש עניין של השקעות בסך 3 מיליארד שקלים במפעל ברותם 3 עם מאות עובדים ישירים ואלפי עובדים עקיפים, שזה מה שנמצא על השולחן.

אבנר סעדון:

מה שאני מבקש מבחינת סדר הדברים, שיינתן לנו רקע עובדתי קטן. משרד האנרגיה יתייחס בקצרה – כמה עתודות פוספטים יש. נבקש אחר כך, איתמר, שתתייחס בקצרה לעמדה שלכם, שהקשתה לקדם את העניין. משרד האנרגיה והמשרד להגנת הסביבה, תתייחסו אתם להיבטים שלכם. בינת שורץ, תיתני את ההתייחסות הכוללת, ואז אביגדור כמובן, תציג את עמדתך. אם אחרי כן עוד מישהו רוצה, כמובן.

אלי גרונר:

אני גם רוצה לתת הערה כללית, שהיתה נכונה גם הבוקר בנושא רגולציה, בדיון בממשלה בהקשר אחר לגמרי. אנחנו בעולם של ניהול סיכונים, אנחנו לא בעולם של מחיקת סיכונים, אנחנו לא בעולם של ביטול סיכונים, אנחנו בעולם של ניהול סיכונים. לכן אין פה תשובות מושלמות וחד משמעיות, אבל אנחנו צריכים לפעול ולצעוד קדימה. לנו יש אינטרס שגם האזורים אלה יתפתחו, ואנחנו רוצים לשמוע מה יש לכם להגיד.

שארבל שחאדה:

אני אתייחס קצת לעתודות ומה יש במישור רותם. לחברת רותם אמפרט יש היום שני זיכיונות מכוח פקודת המכרות, וזה כולל שלושה שדות כרייה - שדה רותם, שדה אפעה ושדה חתרורים, כאשר את

שדה אפעה כבר מיצינו. יש להם עוד זיכיון נוסף, זיכיון ספיר שמחולק לשני שדות – שדה אורון ושדה צין.

סך הכל העתודות בתחומי הזיכיון של מישור רותם בשטחים שיש להם, מבחינה תכנונית, אפשרות לכרות, זה 145 מיליון טון. ה-145 מיליון טון מתייחסים לשנת 2010, כאשר התפוקה שלהם בשנה בין 7 ל-7.5 מיליון טון בשנה.

אמיר ברקן:

אז היום יש כ-100 מיליון טון.

שארבל שחאדה:

כן, נכון להיום יש קרוב ל-100 מיליון טון.

אמיר ברקן:

כלומר, תוך 12 זה נגמר.

שארבל שחאדה:

כיום, לפי המידע הגיאולוגי הקיים, כן, זה מה שזמין סטטוטורית. אם נתייחס לממוצע השנתי, אז הממוצע השני בחמש השנים בין 2006 ל-2010 – והממוצע הזה כמעט לא השתנה – זה 7 מיליון טון.

עכשיו, באה ועדה ובחנה את הנושא של הפוספטים, ראתה איזה עתודות זמינות והחליטה שיש צורך לשריין עוד כ-187 מיליון טון עד שנת יעד 2045, על מנת להבטיח את האספקה הזאת. ה-187 מיליון כוללים כל מיני פרמטרים גם של אי ודאות; למעשה צריכים 144 מיליון טון, אבל יש אי ודאות של 30% שזה עניין של גיאולוגיה, של שיטת ההפקה וכל מיני פרמטרים הנדסיים, אז הוסיפו תוספת של 30%, ולכן מה שאנחנו מחפשים כיום זה 187 מיליון טון. סך הכל מה שאנחנו חייבים להבטיח לחברת רותם אמפרט זה סדר גודל של 332 מיליון טון, שזה 145 המיליון הזמינים היום ועוד 187 מיליון.

אחרי שעשו בחינת חלופות במסגרת תמ"א 14/ג ראו שהחלופה המועדפת היא שדה זוהר דרום ושדה בריר, כאשר שדה בריר תחום על ידי שדה זוהר. אלה השטחים שנמצאו הכי מתאימים מבחינה סביבתית, מבחינת עתודות ואיכות הפוספט ומבחינת קירבה לאזורי הביקוש. אם נצליח לאשר את שדה זוהר דרום ושדה בריר, נוכל להוסיף, למלאי של 145 מיליון טון, עוד 164 מיליון טון, כאשר החלוקה היא כדלקמן – בשדה בריר יש לנו 95 מיליון טון ובשדה זוהר דרום יש לנו 74 מיליון טון.

בנוסף לעתודות בשדה זוהר דרום ובשדה בריר, תמ"א 14/ג הגדירה עוד שטחים פוטנציאליים לכרייה אבל במגבלות, שאותם היא אמרה שאפשר לקדם אבל יש מגבלות סביבתיות בשטח שמחייבות התייחסות, והיא הגדירה עוד שטחים שהיא קראה להם שטחים של אל-געת. זאת אומרת, אלו שטחים שהפגיעה בהם מאוד חריפה מבחינת ערכים אקולוגיים, טבע ושיקולי סביבה.

אם לא יאושר זוהר דרום ויאושר רק שדה בריר, המשמעות שכנראה לא נגיע כנראה לעתודה שאנחנו צריכים לשריין, שהיא 332 מיליון טון, אלא נגיע לסדר גודל של בערך 250 מיליון טון, שזה כולל גם שטחים שהם בתחומי המגבלות. בלי אישור שדה בריר, יש בעיה מבחינת הבטחת אספקת פוספט דל אורגני לרותם אמפרט לצורכי המפעלים הקיימים.

לרותם אמפרט יש לה שני מפעלים עיקריים – אחד במישור רותם ואחד באזור אורון וצין, ששם הם מעבדים את הפוספט. במישור רותם מייצרים בעיקר את הדשנים שהולכים לחקלאות וגם חומרים לתעשיית המזון כמו מעכבי חמצון.

אמיר ברקן:

כמה עובדים יש שם?

שארבל שחאדה:

לפי המידע שידוע היום, יש כ-1,100 עובדים במעגל הישיר, אלה שהם מועסקים ישירים על ידי חברת רותם, ומסביב יש עוד כ-9,000 עובדים במעגל היותר רחב, כשמדובר באנשים שמספקים שירותים כמו אוכל, תחבורה.

אמיר ברקן:

אלה אנשים שבעוד עשר שנים מאבדים את מקום עבודתם.

שארבל שחאדה:

זה יכול להיות לפני כן, כי אם אין עתודות המשמעות היא שהתעשייה הזאת תלך ותדעך.

אמיר ברקן:

וזה עוד לפני שמדברים על השקעות חדשות, מה שאתה אומר שזה רק כדי לשמור על הקיים.

שארבל שחאדה:

עכשיו, עתודה כזאת אין אפשרות להביא אותה מחו"ל. על מנת לאפשר למפעלים האלה להתקיים – מקובל בכל העולם שהתעשייה קרובה למקורות חומרי הגלם. לכן האפשרות של יבוא היא פחות זמינה כאן.

אמיר ברקן:

באיזה שלב אתם ברמה התכנונית? אתם היזם, נכון?

שארבל שחאדה:

אנחנו לא היזמים, אנחנו נלחמים על העתודות האלה.

אמיר ברקן:

מי היוזם של התוכנית? איזה משרד הוא היוזם של התמ"א?

בינת שוורץ:

המועצה הארצית, זה תמ"א.

שארבל שחאדה:

לגבי שדה בריר עצמו, לחברת רותם יש תוכנית במחוז דרום ובאר שבע, והתוכנית בינתיים לא מתקדמת. הם הגישו תוכנית מפורטת למחוז דרום לקידום שדה בריר.

אמיר ברקן:

אני מבין שלא מתקדם כי זה ממתין במועצה ארצית.

שארבל שחאדה:

זה ממתין במועצה הארצית, והמועצה הארצית ממתינה לפתרון הסוגיה הזאת.

אמיר ברקן:

מה עם זוהר דרום?

שארבל שחאדה:

זוהר דרום – אף אחד עוד לא התחיל בתכנון שלו, אבל זו עתודה שכמשרד התשתיות אנחנו רואים חשיבות בכך לנצל אותה.

אמיר ברקן:

אבל מסמך המדיניות שיידון במועצה הארצית יכלול גם את זוהר דרום, יכלול את הכל.

שרבל: כן, הוא יכלול את כל זוהר דרום. אני רוצה לציין שהשטחים של זוהר דרום ושדה בריר הם שטחים שאם ננצל אותם בתקופה הקרובה, יהיה אפשר עוד לנצל אותם. אם לא, כנראה שזה יהפוך לעתודה שלא ניתנת לניצול כי על השטח הזה מתוכנן גם יישוב בדואי לפזורה הבדואית חורה. גם העיר ערד מתוכננת להתרחב, גם העיר כסייפה; זה פשוט ילך ויסבך את הכל שם, מה שיגרום לכך שהסבירות שזה יתאפשר בעתיד תקטן.

אמיר ברקן:

מה ההמלצה שלכם?

שארבל שחאדה:

כן לתמוך בשדה בריר ולאשר אותו.

אודי אדירי:

אלה שטחים שאתה רואה בעתיד, אחרי שיסיימו את הפקת האשלג, מיועדים לבנייה.

שארבל שחאדה:

אפשר לייעד אותם לבנייה, הכרייה שם היא כרייה רדודה, הפוספט לא נמצא עמוק מתחת לקרקע, זאת אומרת שתוך כדי הכרייה אפשר לשקם. דרך אגב, הכרייה מתוכננת שם במתחמים קטנים של בין 200 ל-500 דונם, באופן כזה שגם ההשפעות הבריאותיות והסביבתיות יהיו מופחתות.

אמיר ברקן:

מי מחלק את הזיכיונות?

שארבל שחאדה:

זיכיון ניתן מכוח פקודת המכרות.

אמיר ברקן:

במידה שזה יאושר, יש לכם מחשבה איך לחלק את הזיכיונות? תיתנו את זה לזכיון אחד, לכמה זכיינים?

שארבל שחאדה:

בינתיים בישראל יש שני גופים שיכולים לעבוד עם הפוספט הזה – רותם אמפרט וחיפה כימיקלים; הצריכה של חיפה כימיקלים היא פחותה יותר.

אמיר ברקן:

אין המלצה של ועדה שזה יהיה לפחות שני זכיינים?

אודי אדירי:

כן, זו ועדת משרד האנרגיה.

שארבל שחאדה:

אבל זה עדיין בתכנון, ואנחנו לא יודעים איך יראה בסוף התכנון המפורט, אבל המדיניות שלנו היא כן לתת זיכיון ליותר מגוף אחד. זה גם בכפוף לכמות הצריכה של כל מפעל; חיפה כימיקלים לא צריכים את הכמות של רותם.

אמיר ברקן:

תודה רבה. פרופ' איתמר גרוטו, בבקשה.

איתמר גרוטו:

אתן סקירה קצרה איך אנחנו רואים את המצב כרגע. היו כל מיני מומחים שבחנו זאת, כרגע אנחנו מסתכלים על המודל הכי עדכני שהוא של פרופ' סמט, ואתן קצת הרחבה בעניין. אנחנו בעצם מסתמכים על מודל סביבתי של זיהום אוויר – אנחנו לא אנשי זיהום אוויר ולא יודעים להעריך תוספת של זיהום אוויר, זה נעשה על ידי המשרד להגנת הסביבה – בוצעה הערכה של תוספת זיהום אוויר הצפויה באזור ערד והיישובים הסמוכים, בין אם זה כסייפה ובין אם זה כסיף אם יקום שם. ההערכה בוצעה על ידי היזם באמצעות חברה שהוא לקח, אבל התחקיר הזה אושר על ידי המשרד להגנת הסביבה.

את הנתונים שאנחנו מקבלים ותוספת זיהום האוויר שאנחנו צופים בעיר ערד, אפשר לתרגם לתוספת של תחלואה ותמותה מסוימת בערד. זה תוספת של 6.6 ל-10,000 מקרי תמותה, זה סיכון שהוא מאוד מותנה גם בגודל האוכלוסייה. הסיכון הוא תמיד אותו סיכון, אבל מספר הנפגעים תלוי בגודל האוכלוסייה. אם כרגע בערד יש סדר גודל של 50,000 אלף תושבים, הצפי הוא מקרה אחד אחת לכמה שנים, אם היו שם 100,000 זה היה פי שניים, ואם זה היה חל על כל מדינת ישראל, זה היה עשרות בשנה. צריך לקחת את זה כמובן בפרופורציה לגודל היישוב, לכן אנחנו מדברים על הסיכון האבסולוטי שקיים לאנשים שנמצאים בערד. מבחינתנו הסיכון הזה הוא לפי הנתונים שיש לנו כרגע, תזכרו שהכל מבוסס על מודלים ויכולות להיות טעויות לכאן או לכאן. אנחנו מדברים על תוספת שהיא מעל הסביר, לפי מה שמקובל בעולם. דיברנו על תוספת תמותה של 6.6 ל-10,000, בדרך כלל במקומות אחרים מדברים על 1 ל-100 אלף, 1 למיליון, אז אנחנו הרבה מעל הסף בעניין הזה. לכן מבחינה בריאותית אנחנו רואים פה בעיה.

אודי אדירי:

מה זה 6.6 ל-10,000?

איתמר גרוטו:

תוספת של מקרי מוות, אנחנו לא מדברים על תחלואה שזה יותר מורכב. 6.6 זו תוספת מקרי מוות ל-10,000 לכל אורך חיי הפרויקט, שזה לאורך 30 שנה, 40 שנה, כמה זמן שהפרויקט הזה יחיה. אבל אנחנו מסתכלים על הסיכון המוחלט, ושוב – זה מאוד תלוי בגודל האוכלוסייה.

אודי אדירי:

והסיכון הזה נובע מתוספת זיהום אוויר. אבל אם הבנתי נכון, פרופ' סמט שלל את הטענה שיש שם זיהום אוויר של קרינה או חומרים מסרטנים, אז בעצם מדובר על חלקיקים.

איתמר גרוטו:

מדובר על חלקיקים PM2.5, חלקיקי אבק.

אודי אדירי:

זה שונה מהותית ממחצבה, או שזה אותו סוג של סיכון?

איתמר גרוטו:

זה לא שונה מהותית ממחצבה. צריך לזכור שזה פרויקט חדש, לא פרויקט קיים, כך שיש פה תוספת למצב הרקע.

אביגדור יצחקי:

אני יכול להגיד לך שיש הרבה מקומות בארץ שאחוז התמותה הוא הרבה יותר גדול מזה, ו למרות זאת אנשים נשארים לגור שם ולא מפנים אותם. ולא מדובר רק במחצבות.

עדי חכמון:

ויש גם הרבה פרויקטים שאישרו, שמוסיפים הרבה יותר סיכונים – כבישים, תמ"א.

איתמר גרוטו:

במשרד להגנת הסביבה יגידו לך שכל שנה מתים 10,000 איש מזיהום אוויר.

אמיר ברקן:

בעצם אתה אומר שאין שם משהו ייחודי.

איתמר גרוטו:

אני רוצה להוסיף – אנחנו גוף שאין לו זכות וטו, כידוע לכם, לא במועצה הארצית, לא בוועדה המחוזית; זו העמדה של משרד הבריאות. בסופו של דבר, אם מתקבלת החלטה בניגוד לדעתו של משרד הבריאות, אם משווים את חלופת האפס לעומת חלופת הביצוע או חלופות אחרות שישנן במקומות אחרים שהוזכרו של פגיעה בערכי טבע, או להאט את קצב הכרייה ובמקום שזה יספיק לעשר שנים זה יספיק לעשרים שנה – כל החלופות שהן לא בתחום שלנו - -

אמיר ברקן:

יש פה גם עניין של תעסוקה.

איתמר גרוטו:

בהנחה שכל זה נבדק, זה גם יכול לעבור במבחן בג"ץ בסופו של יום. כמו שאמרתי, זאת העמדה שלנו, אבל כמו שדיברנו זה עניין של ניהול סיכונים; מבחינתנו זה המצב. היו עוד מקומות שנדרשנו לגביהם, למשל תחנת הכוח בבאר טוביה. על סמך מסמך שכתבתי בסוף זה עבר גם את מבחן בג"ץ, ושם לא התנגדנו למרות שהיתה שם תוספת פוטנציאלית.

אמיר ברקן:

אז למה שם לא התנגדתם ופה כן?

איתמר גרוטו:

כי שם היתה תוספת עוד יותר קטנה, זה היה ממש זניח. לא היו חלקיקים שם, זה היה מופעל על גז, גז טבעי. .

גלית כהן:

אבקש מלבנה שהכינה את חוות הדעת של המשרד, להציג את הדברים.

לבנה קורדובה:

אנחנו הצגנו את חוות הדעת שלנו לוועדת המחוזית מחוז דרום, וחוות הדעת המקצועית שלנו לא השתנתה. התוספת של חלקיקים מהמכרה היא מאוד-מאוד קטנה, היא אפילו קטנה יותר מאשר תוספת חלקיקים בעקבות תוספת כביש או מתקן אנרגיה פשוט, דוד קיטור וכו'. עם זאת, מאחר שמדובר כאן במודל, אנחנו ביקשנו שתהיה כרייה ניסיונית ונתנו כל מיני אמצעים על מנת לפקח על כל הפעילות שתהיה.

בעקבות כל זאת, באופן עקרוני אנחנו לא מתנגדים לפרויקט כי התוספת היא מאוד קטנה, כשאנחנו מאשרים תוספות גדולות יותר במקומות אחרים.

ערן יעקב:

יש חריגה מהתקנים?

לבנה קורדובה:

מדובר על PM2.5, שזה החלקיקים הקטנים ביותר. התקן ל-PM2.5 נכנס לתוקף בשנת 2015, זה התקן האירופאי. אנחנו התחלנו במדידות באזור ערד לפני שנתיים-שלוש, בסך הכל באזור ערד אנחנו די קרובים לתקן, בין 23 ל-25. התוספת הזאת היא תוספת מאוד קטנה, מדובר על 0.2. אז יש שנים שאולי נהיה קרובים, אולי טיפה מעל, ויש שנים שנהיה מתחת לתקן, אנחנו מגרדים את התקן. היום יש 23 מיקרוגרם למטר קוב שנתי בערד (בגלל האבק של הנגב), ואחרי הפרויקט יהיה 23.2.

אודי אדירי:

זאת אומרת, יש את האבק שהטבע נתן לנו, והפרויקט הזה מוסיף אחוז לאבק של הטבע.

אמיר ברקן:

בינת, איפה אנחנו עומדים מהבחינה שלכם?

בינת שוורץ:

בהנחה שהמדיניות להמשיך להפיק את המחצב הזה שמדינת ישראל התברכה בו וקוראים לו פוספטים – אם רוצים להפסיק אז אין שום בעיה, אבל בהנחה שרוצים להמשיך אנחנו בחנו את המשך ההפקה שלו, בחנו את אחת החלופות ומצאנו – כמו שאמר שארבל שחאדה – שמבחינה תכנונית זוהר דרום הוא השדה הכי נכון. זאת כאשר אנחנו מסתכלים גם על אופי הכרייה, גם על האזור וגם על הנגישות למפעלים שיעבדו את החומר. מכל השיקולים חשבנו שזוהר דרום הוא הכי טוב. אחרי שהתעורר כל העניין של הבריאות, בחנו שוב את הנושא הזה יחד עם המשרד להגנת הסביבה, ואנחנו מאוד-מאוד תומכים. אנחנו חושבים שזה פרויקט שאפילו לא נדרש לנהל בו סיכונים, הוא באמת פרויקט שאין בו סיכונים.

אמיר ברקן:

תסבירי יותר את תהליך. יש כרגע מסמך מדיניות שאמור להיות מאושר, זאת אומרת אתם מוכנים לדיון מבחינה מקצועית.

בינת שוורץ:

התהליך הוא כזה – יש מסמך מדיניות שהוא הרקע לאותה תמ"א 14/ג שהיא תהיה המסמך הסטטוטורי. בגדול, מסמך המדיניות אומר ביחס לפוספטים את מה שאמרת קודם, הוא מזהה את זוהר דרום כשדה עדיף והוא ממליץ לכלול אותו בתמ"א. אם המועצה הארצית תאשר את המדיניות הזאת, אז אפשר יהיה מיד חודש אחר כך להביא לה את התמ"א; זה כבר המסמך הסטטוטורי שמטפל לא רק בפוספטים אלא בעוד בחומרי גלם לכרייה וחציבה, סדרה של חומרי גלם כמו גיר. ואז התמ"א הולכת להעלות לוועדות המחוזיות. עדיין כמובן אי אפשר לירות מכוחה, כי במקביל - -

אמיר ברקן:

כמה זמן זה לוקח אחרי ההערות של הוועדות המחוזיות?

בינת שוורץ:

זה לוקח 60 יום, ואז זה למועצה הארצית. המועצה הארצית שומעת את ההערות, אומרת: אנחנו מקבלים את ההערות ומשנים, או לא מקבלים, ואז מביאים את זה לאישור הממשלה.

אמיר ברקן:

וברגע שיש את זה, אפשר להוציא מכוח זה - -

בינת שוורץ:

לא. מכוח זה אי אפשר להוציא כלום. כדי לא לחכות בטור עד שההליך הזה ייגמר – שזה יכול לקחת שנה – אם המועצה הארצית אומרת שכמדיניות נכון וצריך לירות בזוהר דרום, אז אפשר לקדם תוכנית נפרדת מפורטת שמכוחה אפשר יהיה לירות בשדה בריר. כאן יש לנו שלוש אפשרויות – אחת, תוכנית בוועדה המחוזית; שתיים, תוכנית מתאר ארצית נקודתית שתיעשה במועצה הארצית; שלוש, תוכנית בות"ל. אנחנו ממליצים שזה יידון באחת משתי האופציות הארציות, או ות"ל או המועצה הארצית, כי אנחנו חושבים שלמועצה המחוזית יהיה קשה מאוד-מאוד להתמודד עם ההתנגדות הציבורית, ההתנגדות של ראשי הרשויות ושל משרד הבריאות וכו'.

מבחינתנו המתווה הכי מהיר זה לעשות את הדיון במועצה הארצית, מרגע שיש מדיניות; לאשר מדיניות ואז לקדם תוכנית במועצה ארצית או בות"ל. ובאמת שהתוכנית תהיה בנויה משני שלבים – שלב ראשון ניסיוני, כרייה ניסיונית עם הפקת לקחים, וכתוצאה מזה התוכנית ארוכת הטווח יותר.

אביגדור יצחקי:

זאת אומרת שבשום מקרה אתה לא מסיים את התהליך תוך חודש.

אני אהיה גלוי, התוכנית לא נידונה עד היום לא בגלל שום סיבה שקשורה לתוכנית עצמה. התוכנית לא נידונה כי יש לה מתנגדים בכנסת בצורה אגרסיבית. לא אמנה את המתנגדים, אבל יש מספר גדול של מתנגדים.

אמיר ברקן:

זה צריך את אישור הכנסת?

אביגדור יצחקי:

לא,

אלי גרונר:

אביגדור יצחקי:

אלי גרונר:

אביגדור יצחקי:

אלי גרונר:

הישיבה הסתיימה בשעה 20:00